

Γραικίς.

δήποτε δόγματος καὶ ἂν ἦναι, σπανίως δὲ εἶναι μουσουλμάναι, ὅπως ἀγοράζουσιν, ἀρπάζουσι καὶ ζωγροῦσι τοὺς θυμοειδεστέρους τῶν ἵππων, καὶ τὰς συναγελάζουσιν ἐπὶ τὸ αὐτό. Ἀλλὰ τὸ συμφέρονμα τοῦτο δὲν εἶναι ἐθνικὸς χαρακτήρ· καὶ ἂν ἐκ τῆς συμμίξεως ταύτης διαφόρων φυλῶν γεννῶνται τέκνα ὁμοιάζοντα τὰς μητέρας, τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο δὲν ἀπαντᾷται εἰμὴ εἰς μόνας τὰς μεγάλας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας πόλεις, ὅπου οἱ πλούσιοι συγκροτοῦσι χαρέμια. Εἰς δὲ τὴν λοιπὴν Τουρκίαν, καὶ τὴν Ἀσίαν μάλιστα! . . . Ἀπαραλλάκτως σώζονται οἱ ἀποτρόπαιοι ἐκεῖνοι χαρακτήρες τοῦ προσώπου, οἵτινες ἀνῶρθωσαν τὰς τρίχας τῶν Βυζαντινῶν ὅτε κατὰ πρῶτον εἶδον τοὺς προγόνους τῶν καθ' ἡμᾶς Τούρκων.

Κατοικοῦσα ἐκ νεότητός μου εἰς τὴν Τουρκίαν, περιηγηθεῖσα πολλὰς πόλεις καὶ κώμας καὶ χωρία, πολλάκις ἐπισκεφθεῖσα καὶ ἀδιακόπως ἐπισκεπτομένη χαρέμια, καὶ σχέσεις ἔχουσα οἰκειότητος μετὰ πλείστων Ὀθωμανίδων, ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ βεβαιώσω ὅτι ψευδῆ καὶ ἀνυπόστατα εἶναι ὅσα ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν μέχρι τῆς σήμερον περὶ τῆς ὑπερτερίας τοῦ κάλλους τῶν Ὀθωμανίδων. Καὶ διὰ νὰ σὲ πείσω ἔτι μᾶλλον, σὲ στέλλω τρία ἀπεικονίσματα γυναικῶν ὅχι κατὰ φαντα-

σίαν ἀλλὰ πράγματι ὑπαρχουσῶν ἐνταῦθα, παριστάοντα τὸ μὲν Γραικίδα, τὸ δὲ Ὀθωμανίδα, τὸ τρίτον Ἀρμενίαν, καὶ τὸ τέταρτον Ἰουδαίαν. Ἀφιερώνω δὲ εἰς σὲ καὶ εἰς τὴν φιλοκαλίαν τῶν ἀναγνωστῶν σου ν' ἀποφανθῶσι ποῖον τὸ ὠραιότερον. Τοῦτο μόνον σὲ λέγω, ὅτι τὸ μὲν τῆς Ὀθωμανίδος, πρωτότυπον ἔχει μίαν τῶν θρυλλουμένων ὠραιότερων, τὰ δὲ τρία ἄλλα, γυναικῆς, δὲν λέγω ἐκ τῶν τυχαίων, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι δὲν δακτυλοδεικτοῦνται διὰ τὸ κάλλος.

Σ. Κ.

(*Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ.

(Συνέχεια. Ἰδὲ φυλλάδ. 196 καὶ 197.)

—ooo—

Ἐπὶ ἑξ ὁλοκλήρους ἑβδομάδας ὅλαι αἱ ἐφημερίδες ἐπανελάβον τὰ αὐτὰ περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, χωρὶς διόλου νὰ ἐνθυμηθῶσιν ὅτι ἐγίνοντο πρὸς τοὺς ἀναγνώστας φορτικά. Θέλεις νὰ πείσης τοὺς ἄλλους; ἔλεγέ ποτε σοφός τις· ἐπαναλάμβανε ἀδια-

Ὀθωμανίς.

κήποις τὸ αὐτὸ πρᾶγμα μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις· καὶ ἂν μὲν οἱ λόγοι σου εἶναι ἰσχυροί, δὲν ἐξασθενοῦν ἐπαναλεγόμενοι, ἂν δὲ ἀνίσχυροι, βεβαιώθητι ὅτι ἀποκτοῦν βερύτητα. Τοιαύτης ιδέας ἦτο καὶ ὁ Σ. Βουττερφλάϋ. Ὅτε δέ, μετὰ παρέλευσιν ἑξ ἑβδομάδων, ἐνόμισεν ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη προδιετέθη ἀρκούντως, συνεκάλεσε δημοσίαν συνέλευσιν. Ἐπειδὴ ἔδωκα ἀνωτέρω πρὸς τὸν ἀναγνώστην δείγμα τῆς εὐγλωττίας του, κρίνω περιττὸν νὰ δημοσιεύσω καὶ τὸν δεῦτερον λόγον του· ἀρκεῖ νὰ εἶπω ὅτι ἐδείχθη ἀνώτερος ἑαυτοῦ. Τὰ κατανυκτικά του λόγια ἡρμήνευον μετάνοιαν ἐναρέτου ἀνδρὸς ἀπατηθέντος καὶ συκοφαντήσαντος ἀθῶον ἄνθρωπον· χάριτι θεῖα, προσέθετο, εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἀμερικὴν, τὴν πατρίδα ταύτην τῆς ἀληθείας, τὸ σφάλμα οὔτε ἐπικίνδυνον οὔτε πολυχρόνιον εἶναι. Καὶ ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ καθ' ἑκάστην προκόπτων πλοῦτος τῆς πόλεως, ἐπιτρέπει εἰς τοὺς κατοίκους νὰ πληρώσωσιν εὐκόλως νόμιμον ἀποζημίωσιν, καὶ ὅτι δάνειον ἐκ τετρακοσίων χιλιάδων ταλλάρων, ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν πληρωτέον μετὰ χρεωλύτρου, εἶναι ἀνεπαίσθητον βάρος εἰς πόλιν ὠρισμένην νὰ κατασταθῇ ἐν τῶν μεγαλητέρων ἐμπορειῶν τοῦ κόσμου. Ἐνισχύσας δὲ τὸν λόγον του καὶ διὰ πολλῶν ἄλλων Ἀμερικανικῶν ἐπιχειρημάτων, τὰ ὅποια δὲν ἀναφέρω διὰ νὰ

μή με εἴπετε ὅτι τὰ ἐπενόησα, κατώρθωσε νὰ ἐκδώσῃ ἡ συνέλευσις τὴν ἐπομένην ἀπόφασιν· «Νὰ γείνῃ δάνειον ἐκ τετρακοσίων χιλιάδων ταλλάρων πληρωτέον διὰ χρεωλύτρου ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν, πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ Καρόλου Βουσσὺ, νομίμου ἰδιοκτῆτου τοῦ παλαιοῦ δάσους τῆς Σιότα.»

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐπεκυρώθη τὴν ἐπιούσαν ἀπὸ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, καὶ ὁ δήμαρχος ἐπρόσφερε δάνειον πρὸς δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατόν. Ἡ πρότασις του ἐγένετο δεκτὴ, καὶ ὁ γέρον Σαμουήλ ἔσπευσε χαίρων ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς φίλους του τὸν πρασεχὴ γάμον τοῦ Καρόλου Βουσσὺ μετὰ τῆς ὠραίας Κόρας. Ὅποιος ἄνθρωπος! ἀνεφώνησέ τις τῶν δημοτικῶν συμβούλων· εἰς ὅλα ἐπιτυχάνει! Γενόμενος δὲ οὕτω ὑπὲρ ποτε ἰσχυρός, ἔγραψεν εἰς τὴν Κόραν νὰ ἔλθῃ ἀμέσως ἀπὸ Νεοεβόρακον διὰ νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν Βουσσύν. Καὶ συγχρόνως, ἐκπληρῶν τὴν συμφωνίαν, ἐμέτρησεν εἰς τοῦτον διακοσίας χιλιάδας ταλλάρων, ἐπιδαψιλεύσας τὰς ἄλλας διακοσίας εἰς ἑκυτόν καὶ τὴν θυγατέρα του. Ὁ Βουσσὺς, σκιρτῶν ἦλθε πρὸς τὸν Ῥοκεβρύν, ἔγκυον ἔχων τὸ χαρτοφυλάκιον Ἀμερικανικῶν τραπεζογραμματίων. — Χάρις εἰς σέ, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ἀσπασθεὶς αὐτόν, εἶμαι πλούσιος. Εἰς σέ ἀνήκει καὶ ἡ περιουσία καὶ ἡ ζωὴ μου.

— Τὴν ζωὴν σου, ἔστω, φίλε μου τὴν δέχομαι, ἀλλὰ τὴν περιουσίαν σου! Μ' ἐξέλαβες λοιπὸν δι' ἄλλον Βουττερφλάϋ; . . . Ἐν τοσούτῳ, ἐλκυσμένησαι, βλέπω, τὴν μελλόνυμφον.

— Ποῖαν μελλόνυμφον! ἀνέκραξεν ὠχρίσας ὁ Βουσσός.

— Πῶς ποῖαν μελλόνυμφον; Δὲν ὑπεσχέθην ὅτι θὰ νυμφευθῇ τὴν ὠχριστέραν νέαν τοῦ Νεοεβράκου, τὴν Κ. Κόραν.

— Δὲν μ' ἐβεβαίωσες ὅτι θὰ λάβῃς ὀπίσω τὴν ὑπόσχου;

— Ἴδου καὶ νέα ἐκστρατεία!

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φίλτατέ μου Ῥοκεβρύν, σῶσαί με ἀπὸ τὴν Κόραν. Θέλεις νὰ με ἰδῇ; νὰ ἐνταρκωθῶ μὲ τοὺς Βουττερφλάϋ; Φθάνει ὅτι βιάζομαι νὰ ὁμιλῶ τὸν κκοῦργον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον τρεῖς τῆς ἡμέρας μ' ἐρχεται ὁρεῖς νὰ πνίξω, καθὼς καὶ τὸν υἱὸν τοῦ τὸν δολοφόνου μου. Ἀκουσέ με· ἀγαπῶ ὠραιότερην νέαν, μυριάκις ὠχριστέραν τῆς Κόρας, καὶ αὐτὴν θέλω νὰ λάβω εἰς γυναῖκα.

— Καινούρια ἀγάπη! Θὰ πῆγῃς πάλιν, φίλτατέ μου, εἰς καμμίαν λάσπην. Ἀλλ' ἡξεύρεις ὅτι δὲν ἤμπορῶ νὰ περάσω τὴν ζωὴν μου εἰς τὸ νὰ σὲ πλύνω; Ἐπίστρεψε εἰς τὴν Γαλλίαν, ὑπανδρεύτου, κάμε κηλοὺς κληρονόμους, καὶ ἄρῃς με νὰ συνηγορῶ εἰς Μοντρέαλ.

— Μή με περιγελάς, ἀπεκρίθη ὁ Βουσσός, διότι ἀγαπῶ σήμερον καὶ ἀγαπῶ εἰλικρινῶς. Θέλεις νὰ με δώσῃς τὴν ἀδελφὴν σου;

— Διάβολε! ἀνεφώνησε γελῶν ὁ Ῥοκεβρύν, δὲν ἐδωκύνθης; Τὸ κατ' ἐμὲ οὔτε σὲ τὴν δίδω οὔτε σὲ τὴν ἀρνοῦμαι. Εἶναι ἐλευθέρη νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει.

— Τοῦλάχιστον θὰ ἔχω τὴν ψῆφόν σου;

— Καὶ τὴν εὐλογίαν μου, ἂν ᾖσαι φρόνιμος. Ἀλλ' ἂς ἐλευθερωθῶμεν ἐν πρώτοις ἀπὸ τὴν Κ. Κόραν.

— Εὐκόλον τὸ πρῶγμα, ἐπανέλαβεν ὁ Βουσσός· ἀφίνω εἰς τὸν Σαμουήλ καὶ τὴν κόρην τοῦ τὰς διακοσίας χιλιάδας τάλλαρχ τῆς συμφωνίας μας, καὶ ἐλευθερόνομαι.

— Ναί, ἐπανέλαβεν ὁ Ῥοκεβρύν, ἀλλ' ὁ γέρον Σαμουήλ θὰ κρατήσῃ τὰ χρήματά σου καὶ θὰ σὲ περιγελά. Ὁραίη τῶνόντι ἐρμύρεσις! Δὲν ἐντρέπεται νὰ εὐρίσκησιν τοιαῦτα μέτα; Αὐτὸς ἠθέλησε νὰ σὲ ἀτιμάτῃ, νὰ σὲ δολοφονήσῃ, καὶ σὺ τὸν χαρίζεις διακοσίας χιλιάδας τάλλαρχ;

— Συμβόλευσέ με λοιπὸν τί νὰ κάμω. Μὲ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ μονομαχήσω μὲ τὸν υἱὸν τοῦ καὶ νὰ τὸν ρονεύσω.

— Σπειῶδε βραδίως, φίλε μου. Καλὴ εἶναι ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ καιρὸς παντὶ πράγματι. Θὰ σὲ προμηθεύσω ἀξιόλογον εὐκαιρίαν διὰ νὰ τὸν διορθώσῃς. Πρὸς τὸ παρὸν θέλω ὁ μὲν Σαμουήλ νὰ σὲ δώσῃ τὰ χρήματά σου, ἡ δὲ Κόρα νὰ σὲ ἀποβάλῃ. Καὶ σ' ἐγγυῶμαι ὅτι καὶ τὰ δύο θὰ κατορθωθοῦν.

— Πῶς θὰ κατορθώσῃς νὰ τὴν κάμῃς νὰ μὲ μετῇ.

— Θυμαζέω τὴν περιφιλαντίαν σου! Ἔσο, φίλε μου, βεβήκως ὅτι δὲν θὰ κοπιᾷσῃ πολὺ. Τί θέλεις

ἡ Κόρα; ἄνδρα καὶ χρήματα. Γνωρίζεις τὸν λόρδον Γεώργιον Ἀβερρὸϊλ, κόμητα τοῦ Κίλκεννυ, πατρικίον τῆς Σκωτίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας;

— Διόλου. Τί πρῶγμα εἶναι αὐτός;

— Πρῶγμα; Εἶναι ἄνθρωπος ὑψηλός, κοκκινομάλλης, ὑπερήφανος, ἐγωιστής, ὀλοῦσος, χυδρὸς καὶ πελώριος. Αὐτὸν θὰ δώσω ἄνδρα εἰς τὴν Κόραν.

— Τὸν μισεῖς λοιπὸν πολὺ;

— Μέχρι θανάτου. Θέλω νὰ γείνῃ κόμησσα ἡ Κόρα. Μὲ ἀρέσει πολὺ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὴν εὐτυχίσω. Εἶναι εὐμορρη, ἔχει πνεῦμα, χάριν, περιφιλαντίαν ὡς τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἄκραν ἀλαζυνείαν. Θὰ γείνῃ θυρακσία πατρικία.

— Ποῦ εἶναι ὁ πολῦτιμος αὐτός λόρδος;

— Εἰς τὸ Νεοεβράκον. Εἶναι τσεσάκοντα ἐκ τῶν καὶ ταξειδεύει χάριν σπουδῆς.

— Εἶναι λοιπὸν σοφός;

— Αὐτός! Μὲ φαίνεται ὅτι δὲν ἐπάτησε ποτέ του εἰς βιβλιοθήκην· εἶναι ὅμως περίφημος πυγμαῖχος, θυρακσίας καλυμβητής, τέλειος ἵππεύς, καὶ ἐξ ὧν τῶν gentlemen τῆς Εὐρώπης ὁ μόνος ὅστις στραγγίζει ἀσκούς ὀλοκλήρους χωρὶς νὰ πῆσῃ ἀπὸ τὸν τάπον τοῦ. Ἐχει δυνάμιν Ἡρακλείους. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἐπρεχεν διαγωνιζόμενος τὰ ἄλογα, τὸ ἐδικόν του, τὸ ὁποῖον ἀνέβαινε ὁ ἴδιος ἐγλύστρισε. Ἔβω φρενῶν διότι ἔχασε τὸ στοίχημα, ἐπῆδρε κατὰ καὶ μ' ἓνα γρόνθον τὸ ἐρόνευσε. Τὸ ταλαίπωρον ζῶον ἔπεσε νεκρὸν ὥς νὰ τὸ εἶχε κτυπήσῃ κεραυνός. Αὐτὸς εἶναι, φίλε μου, ὁ λόρδος Ἀβερρὸϊλ, κόμης τοῦ Κίλκεννυ, προσωπικός ἐχθρός μου.

— Καὶ πῶς ἐγίνετο ἐχθρός;

— Κατὰ τύχην. Κολυμβοῦμεν καὶ οἱ δύο ὡς ὀφθαλμοὶ. Μίαν τῶν ἡμερῶν τὸν ἀπῆντησα εἰς τοὺς κηταρόκωπας τοῦ Νικαρά, ἐνῶ ἦτον ἐτοιμος νὰ περάσῃ τὸν ποταμὸν ἀπὸ τοῦ ἐν μέρους εἰς τὸ ἄλλο, καὶ ἐστοιχημάτιζεν ὅτι κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὅλοι τὸν ἐπεριγέλασαν. Ἀλλ' αὐτός, εἰς τὸν στόμαχον τοῦ ὁποίου ἐβράζε τοῦ Βάκχου ὁ ζῶμός, ἐκαυχήθη ὅτι κανεὶς Καναδὸς ἐκ Γάλλων δὲν ἐτόλμα νὰ κάμῃ ὅ,τι κάμει ἓνας Ἀγγλος. ἠξεύρεις ὅτι δὲν παρῆλθον συμπάθειαν αἱ δύο φυλαὶ τὰ κόκκινα φορέματα δὲν τὰ ἀγαπῶμεν. Ἐδέχθην λοιπὸν τὸ στοίχημα, ἐπέταξα τὸ φέρεμά μου, καὶ ἐρρίφθην εἰς τὸ νερόν. Καὶ ἐγὼ μὲν ἐρθασα εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος, ὁ καλὸς σου ὅμως Κίλκεννύ, ἂν καὶ ἀξιόλογος κολυμβητής, ἐπαύθη εἰς τὴν μέσην τοῦ ποταμοῦ χωρὶς νὰ ἤμπορῃ νὰ ὑπάγῃ οὐτ' ἐμπρὸς οὐτ' ὀπίσω, καὶ ἂν δὲν ἐρθινεν ἐν ἀτμόπλοιον διὰ νὰ τὸν σώτῃ, ἡ Ἀγγλία θὰ ἔχενεν ἓνα τῶν διασημότερων πυγμαίων της. Ἐκτοτε δὲν μ' ἐσυγχώρησε διὰ τὸν θρήνημόν μου· μὲ καταδιώκει ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω, καὶ μὲ προτείνει στοίχημα ἐπάνω εἰς στοίχημα, διότι δὲν ὑποφέρει, λέγει, νὰ τὸν νικήσῃ ἄλλος. Τὸν στέλλω καθ' ἐκαστὴν εἰς τὸν διάβολον, δηλαδὴ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ὅμως δὲν κατορθάνω ν' ἀπαλλαγθῶ ἀπὸ αὐτόν. Μόνη ἡ Κόρα θὰ κάμῃ τὸ θαῦμα τοῦτο.

— Κάμε ὅ,τι θέλεις μὲ τὸν Ἀβερρὸϊλ σου, εἴθε

νει μόνον νά με σώσης ἀπὸ τὴν Κόραν τοῦ Βουττερπλάυ.

— Μὴ σε μέλη. Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν θὰ εἶσαι ἐλεύθερος, καὶ θὰ ζητήσης ἀπὸ τὸν γερὸ-Σαμουήλ τὰς διακοσίας σου χιλιάδας τάλλαρα. Ἀνέλπιστος θὰ τὸν πείσῃ ὁ κεραυνός· καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ξεκκρυσθῶμεν ὅταν ἰδῶμεν τ' ὀξυνισμένον πρόσωπόν του. Καὶ ἐγὼ μὲν ἀναχωρῶ εἰς Νεοεδωρκὸν, σὺ δὲ δὲν ἔχεις πολλὰ δύσκολα πράγματα νὰ κάμῃς. Δεῖξαι ὅτι εἶσαι ἀνυπόμονος νὰ τελειώσῃ ὁ γάμος σου· γράψε χίλια γράμματα εἰς τὴν Κόραν, καὶ προσπάθησε νὰ λάβῃς ἀπάντησιν. Τὰ λοιπὰ εἶναι ἐδική μου φροντίς.

Καὶ ἐχωρίσθησαν οἱ δύο φίλοι. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Ῥοκεβρὺν παρουσιάσθη εἰς τὴν ἐν Νεοεδωρκῷ λέσχην τῶν Σκοπευτῶν, ὅπου, κατὰ τύχην, τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ λόρδος Ἀθερρόϊλ ἐμελλε νὰ πυροβολήσῃ εἰς τὸ σημάδιον, ἐπειδὴ ἦτον ἐκ τῶν ἀγαπῶντων νὰ δεικνύσῃ τὴν ἐμπειρίαν καὶ ἐπιδεξιότητά των. Μόλις εἶδε τὸν Ῥοκεβρὺν, καὶ σπύσας ἐπυροβόλησεν· ἀλλ' ἥττόχηται. Ὁ δὲ Καναδὸς μειδιάσας χλευαστικῶς,

— Μιλόρδε, εἶπε, δὲν εἶσθε πολλὰ ἐπιτήδειος.

— Δὲν εἶμαι ἐπιτήδειος! ἀνέκραξεν ὀργισθεὶς ὁ Ἀγγλος. Θὰ με ικανοποιήσετε, κύριε, διὰ τοῦτο.

— Εὐχαρίστως, μιλόρδε· ποῖον ὄπλον θέλετε;

Καὶ ἀμέσως λαβὼν τὴν καρβίναν τὴν ὁποίαν εἶχε καταθέσει ὁ Ἀγγλος, ἐσημάδευσεν τὸν ἐκ γύφου σκοπὸν, καὶ κατεσύντριψεν αὐτὸν πεντήκοντα βήματα ἀπέχοντα.

— Βλέπετε, εἶπε, μιλόρδε, ὅτι πρέπει νὰ παραιτήσεται τὴν καρβίναν.

— Καὶ νῆα ἀπέτυχί! ἀνεφώνησε περίλυπος ὁ Ἀγγλος· ἀλλὰ θὰ ικανοποιηθῶ. Ἀπόψε προσφέρω μέγα δεῖπνον εἰς τὰ μέλη τῆς Λέσχης· ἐρχεσθε, παρὰ κλῶ, καὶ σεῖς;

Τὸ δεῖπνον τοῦτο, ὡς προεῖδεν ὁ Ῥοκεβρὺν, ἦτο παγίς τὴν ὁποίαν ἐστῆσεν εἰς αὐτὸν ὁ Κιλκεννύ. Μαινόμενος ὁ λόρδος ὅτι δις ἀπέτυχεν, ἤθελε νὰ καθαρθῶσιν τὸν Καναδὸν νὰ πῇ πολὺ ὥστε νὰ πείσῃ ὑπὸ τὴν τράπεζαν· ἀλλ' οὗτος, ἀρκετὰ προσεκτικός, δὲν ἐνέδωκεν· ἐνῶ δὲ ἦσαν εὐθυμοὶ πάντες οἱ συμπόται, ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς Κ. Κόρας Βουττερπλάυ. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσαντες ἤλεκτρίσθησαν, ἐπαυσαν πᾶσαν ἄλλην πολιτικὴν ὁμιλίαν, καὶ ἀμυλλώμενοι ἐγέμισαν τὰ ποτήριά των μέχρι στεφάνης.

— Πίνω, ἀνεφώνησάν τις τῶν συνδείπνων, εἰς ὑγαίαν τοῦ μαχητῆ τοῦ Νεοεδωρκίου, τῆς ὥρας τῶν ὥραίων, τῆς Κ. Κόρας Βουττερπλάυ.

Τὴν πρόποσιν ταύτην ἐπεκράτησαν πάντες ὁμοθυμαδόν. Ὅλοι αἱ κεφαλαὶ ἦσαν τότε ἀναμμένοι, καὶ ὅλοι ἤρχισαν νὰ ἐκθειάζωσι τὴν ὥραϊαν Ἀμερικανίδα. Ὁ μὲν ἐξύμνει τὸ κάλλος, ὁ δὲ τὴν χάριν, ὁ τρίτος τὸ πνεῦμα, ὁ ἄλλος τὸ χορευτικὸν προτέρημα, καὶ ὁ ἄλλος τὴν παρουσίαν τοῦ Σαμουήλ. Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀκμῆς τῶν ὕμνων τούτων ὁ Ῥοκεβρὺν ὑπολαβὼν ἀνέκραξε βροντοφώνως·

— Κρίμα ὅτι τοιαύτῃ ὥραιότητι καὶ τελειο-

τάτῃ καὶ σπανιωτάτῃ νῆα ὑπανδρεύεται κατ' αὐτὰς. Δὲν ἡμποροῦμεν νὰ τὴν ἀγαπῶμεν πλέον εἰμὴ κατὰ διάνοιαν.

— Ὦ! ἀνεφώνησεν ὁ λόρδος γαυριῶν· ἦτον εἰς τὸ χέρι μου...

— Οὔτε εἰς τὸ ἐδικόν σας, οὔτε εἰς κανενὸς χέρι εἶναι νὰ τὴν ὑπανδρευθῇ πλέον, μιλόρδε, διότι εἶναι ἀρραβωνισμένη μὲ Γάλλον φίλον μου.

— Μὰ τὴν ψυχὴν τοῦ Ῥιχάρδου Στρογκώ, ἀνέκραξεν ὁ Κιλκεννύ, ἂν ὁ Γάλλος αὐτὸς δὲν εἶναι Βελλζεβούλ, στοιχηματίζω ὅτι ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν τὸ συνοικέσιον διαλύεται.

— Μιλόρδε, εἶπε μὲ περιφρόνησιν ὁ Καναδὸς, ἐνθυμηθεὶς τοὺς καταρρέκτας τοῦ Νιαγάρα. Ἡ Γαλιὰ θὰ νικήσῃ καὶ δευτέραν φοράν τὴν Ἀγγλίαν.

— Στοιχηματίζω χίλια τάλλαρα ὅτι τὸ συνοικέσιον θὰ διαλυθῇ, ἐκράνυσε βροντοδέστερον ὁ Ἀθερρόϊλ, καὶ ὅτι θὰ στεφανωθῇ τὴν Κ. Βουττερπλάυ πρὶν περάσουν τρεῖς ἐβδομάδες.

— Δέχομαι τὸ στοιχημα, ἀπεκρίθη ὁ Ῥοκεβρὺν. Τὴν ἐπιόψαν, διασκεδασθέντων τῶν καπνῶν τῆς χθεσινῆς κραιπάλης, μόλις ἐνθυμείτο ὁ Ἀθερρόϊλ τὸ στοιχημὰ του· δὲν τὸ ἐλησμένει ὁμοῦ καὶ ὁ Ῥοκεβρὺν.

Ὁ λόρδος Ἀθερρόϊλ, κόμης τοῦ Κιλκεννύ, πατρίκιος τῆς Σκωτίας καὶ Ἰρλανδίας, ἦτον ὁ μεγαλύτερος τρελὸς τῶν τριῶν βασιλείων. Καταναλώσας τὴν περιουσίαν του εἰς περιηγήσεις καὶ στοιχήματα, ἐρευνε τὸ Λονδίνον καὶ τοὺς θανειστάς του. Ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὸ κάλλος τῆς Κόρας, διότι δὲν ἠγάπα εἰμὴ τὸ κυνήγιον, τὸ γρονθοκόπημα καὶ τὰ συμπόσια· ἀλλ' ἐνοστιμεύετο τὴν κληρονομίαν τοῦ γέροντος Βουττερπλάυ. Ἐπίστευε δὲ ὅτι τὸ ὄνομα, οἱ τίτλοι καὶ ἡ ἑκατοστὴ ἀξία του εὐκόλως θὰ ὑπεδούλωναν μικρὰν Ἀμερικανίδα. Ἠθέλησε λοιπὸν νὰ πλησιάσῃ, ἀλλὰ μὲ μεγίστην περίσκεψιν, τὴν Κόραν, τὴν ὁποίαν μόλις ἄλλοτε εἶχεν ἰδεῖ· «διότι, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, δὲν πρέπει νὰ δίδωμεν πολὺ θάρρος εἰς τοὺς μικροὺς ἀνθρώπους. Αὐτοὶ οἱ ἐργαστηριάρχιδες τῆς Ἀμερικῆς πρέπει νὰ λογίζονται εὐτυχέστατοι ὅταν ἕνας ἀπόγονος τοῦ Ῥιχάρδου Στρογκώ, πρῶτος κόμης τοῦ Κιλκεννύ, καταδεχεται νὰ πατήσῃ τὸ κατώφλιόν των. Θέλω νὰ με πεδωκθῇ πρῶτον ἡ Κόρα καὶ ὕστερον νὰ με λατρεύσῃ.»

Ἄξιον περιεργείας εἶναι πόσον αἱ δημοκρατικαὶ κοινωνίαι ἀγαποῦν τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας. Ὅλοι ἀποδίδουν εἰς τὸ νὰ γείνωσιν ἴσοι τῶν ἀνωτέρων των. Δὲν ὑπάρχει περιηγητὴς Ἀμερικανὸς ἐπανερχόμενος ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ὃ ὁποῖος νὰ μὴ καυχᾶται ὅτι τὸν ἐφιλοξένησεν ὁ δαῖμα διπλωμάτης ἢ πρίγκιψ, ἢ ὁ δαῖμα περιώνυμος σοφός. Ὅταν ἡ ἀριστοκρατία θὰ παύσῃ τιμωμένη εἰς τὴν Εὐρώπην, θὰ καταφύγῃ εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ὁμοσπόνδων πολιτειῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη τῶν Ἀμερικανῶν κλίσις εἶναι λαίψανον τῆς Ἀγγλικῆς ἀγωγῆς τῶν πατέρων αὐτῶν. Καὶ σήμερον ἀκόμη, οἱ πρὸς μεσημβρίαν ἄποικοι θεωροῦν ἑαυτοὺς

πολλὰ ἀνωτέρους τῶν πρὸς ἄρκτον βιομηχάνων, τι-
τλοφορούμενοι Chivalrous, δηλαδή ἀπόγονοι εὐγε-
νῶν καὶ ἱπποτῶν, καὶ ἀποδεικνύοντες ὅτι ὠραῖον
τὸ κυβερνᾶν, ἔστω καὶ μαύρους.

Εὐκόλον νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἡ Κ. Κόρα Βουττερ-
φλάϋ, τὴν ὁποίαν εἶχε τοσοῦτον καταγοητεύσει ἡ
ἐλπίς νὰ ὑπανδρευθῇ πλούσιον Γάλλον καὶ νὰ ἐπι-
δείξῃ τὰς χάριτάς της εἰς τῶν Παρισίων τὰς συνα-
ναστραφάς, συνεταράχθη κατὰ κράτος μαθοῦσα ὅτι
ἐφθασεν ἓνας λόρδος, ἀνεψιός, ὡς ἐλέγετο, τοῦ τε-
λευταίου γενικοῦ διοικητοῦ τῶν Ἰνδιῶν, μέλλων
νὰ ἀναβῇ εἰς τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα. Ἐλέγετο ὅτι
ἡ παρουσία του ἦτον ἀπέραντος, καὶ μεγαλητέρα
ἡ ἰσχὺς του παρὰ τῇ αὐτῇ τῆς Ἀγγλίας. Χάρις δὲ
εἰς τὴν φήμην τὴν ὁποίαν ἐπιτηδαίως διέσπειρεν ὁ
Ῥοκεξβὺν αὐτός, ὁ λόρδος ἦτον αὐτοπροσώπως ὁ
γενικὸς διοικητὴς τῶν κατὰ τὴν ἀρκτῶν Ἀμερικὴν
Ἀγγλικῶν χωρῶν. Ἦτο δὲ γνωστὸν ὅτι ὁ πρόην
διοικητὴς εἶχε στείλει πρὸ μικροῦ εἰς Λονδίνον τὴν
παραίτησίν του, καὶ ὅτι ὁ διάδοχός του ἐμελλε νὰ
διαπραγματευθῇ εἰς Οὐασινγκτῶνα συνθήκην μετὰ
τοῦ προέδρου τῶν Ὁμοσπόνδων Πολιτειῶν. Οἱ μω-
ρόπιστοι εἶναι πολυάριθμοι εἰς τὰς μεγάλας πόλεις.
Οἱ κάτοικοι τοῦ Νεοεβοράκου, ἂν καὶ ἐκδοτοὶ εἰς τὰς
ὑποθέσεις των, εὐρίσκουν ὅμως καιρὸν νὰ ἐπινοῶσι
καὶ διασπείρωσι τὰ παραδοξώτατα τῶν νέων. Εὐ-
κόλον νὰ φαντασθῶμεν πόσῃ ἐντύπωσιν ἐπροξένη-
σαν αἱ τοιαῦται φῆμαι εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Κόρας.
Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐσκέπτετο πῶς νὰ κατα-
κτήσῃ ἓνα γενικὸν διοικητὴν τοῦ Καναδά, ἔλαβε
δύο ἐπιστολάς ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ τὸν Βουσσύν.
Καὶ ὁ μὲν Βουττερφλάϋ ἐκοινοποιεῖ εἰς αὐτὴν
τὰς συμφωνίας τοῦ γάμου της, καὶ τὴν ἐπαρακίνει
νὰ ἔλθῃ εἰς Scioto-Town, ὃ δὲ Βουσσὺς, ἐπροσ-
ποιεῖτο ὅτι τρελλαίνεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα, καὶ τὴν
εἰδοποιεῖ ὅτι ἐσκόπευε νὰ μεταβῇ ὅσον οὕτω εἰς
Νεοεβοράκον. — Καλὴτερά νὰ μὴν ἔλθῃ! εἶπεν ἡ
Κόρα· τίς ἤξεύρει τί ἡμπορεῖ νὰ συμβῇ. Ἀπήντησε
δὲ πρὸς μὲν τὸν πατέρα της ταῦτα·

« Φίλτατέ μου πάτερ! Ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἐρ-
χομαι εἰς Scioto-Town. Ὑπόμεινε λοιπὸν ὀλίγον,
διὰ νὰ μὴ μετανοήσῃς ὅτι μ' ἐβίασες νὰ ἐκτελέσω
συμβόλαιον διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἔλαβες τὴν συγκατά-
θεσίν μου. Μεταχειρίζου πάντοτε τὸν Κ. Βουσσύν
ὡς μέλλοντα γαμβρόν σου. Ἀς τὸ ἔχωμεν πάντοτε
ὀλίπορον, ὅπως φρονιμώτατα λέγουν καὶ πράττουν
οἱ Ἀθηναῖοι, τοὺς σημερινούς ἐννοῶ. Ἐν τοσοῦτῳ
δέχθητι τοὺς ἀσπασμούς τῆς φιλτάτης σου

« ΚΟΡΑΣ. »

πρὸς δὲ τὸν Βουσσύν τὰ ἑξῆς·

« Εὐγνωμονῶ, κύριε, διὰ τὴν ἐκλογὴν σας· νὰ σὰς
τὸ ὁμολογήσω; Ἡ καρδία μου εἶχεν ἴσως προλάβῃ
τὴν ἐδικὴν σας· καὶ ἂν ἐδειξα ψυχρότητα τινα
κατ' ἀρχάς, ἀποδώσατε αὐτὴν εἰς τὴν συστολήν,
τὸ φυσικὸν τοῦτο ὄπλον τοῦ γυναικείου φύλλου.
Ἦθέλησα δὲ καὶ νὰ δοκιμάσω τὴν σταθερότητά
σας. Σήμερον ἤξεύρω καὶ αἰσθάνομαι πόσον μὲ ἀ-
γαπᾶτε· ἀλλὰ καὶ ἐπίσης σὰς ἀγαπῶ.

« Ὁ πατὴρ μου μὲ παρακινεῖ νὰ ἀνχωρήσω σή-
μερον εἰς Σιότο· ἀλλ' ὁ πατὴρ μου εἶναι ἔμπορος
ἀκριβὲς καὶ τίμιος, γνωρίζων μόνον τὰς λήξεις τῶν
προθεσμιῶν τῶν συναλλαγμάτων· δὲν ἐννοεῖ δὲ τί-
ποτε ἀπὸ ἀδροφροσύνας ἐρωτικές. Βεβαίως ὁ γάμος
εἶναι φόρος τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ πληρώσῃ τις εἰς
ὠρισμένην ἐποχὴν· ἀλλὰ δὲν προσβάλλεται ἡ αἰ-
δὼς τῆς γυναικὸς ὅταν βιάζεται τόσῳ πολὺ εἰς περι-
στασιν τοσοῦτω σημαντικῇ; Σὰς παρακαλῶ θερμῶς
νὰ καταπείσετε τὸν πατέρα μου ὅτι δὲν στέλλεται
μὲ τὸν σιδηρόδρομον μία μελλόνυμφος ὅπως καὶ
μία πάλλα βαμβακίου. Ταύτην τὴν πρώτην χάριν
ζητῶ ἀπὸ ὑμᾶς, ἐλπίζουσα ὅτι θέλετε ἐκπληρώσει
τὴν αἴτησίν μου, ἐάν, ὡς λέγετε, μὲ ἀγαπᾶτε, ἀνα-
βάλλοντες τὸν γάμον ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

« Θέλετε νὰ μάθετε τὸ μυστικὸν τῆς ἀναβολῆς;
Μία νέα δὲν ὑπανδρεύεται χωρὶς ἐνδύμα γάμου·
ἐγὼ δὲ περιμένω τοιοῦτον ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ἐν-
δύμα λαμπρότατον, τὸ ὁποῖον θὰ κάμῃ νὰ σχά-
σωσιν ἀπὸ τὸν φθόνον των καὶ αἱ ὠραιότεραι τοῦ
Νεοεβοράκου. Θέλετε νὰ εἶναι ἡ σύζυγός σας ἐνδε-
δυμένη, τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της ὡς ὅλαί αἱ γυ-
ναῖκες; Συγχωρήσατε τὴν ματαιότητά μου, καὶ πι-
στεύσατε, φίλτατε Βουσσὺ, ὅπως κρεμαμένην ἀπὸ
τῶν νευμάτων σας τὴν

« ΚΟΡΑΣ. »

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

(Συνέχεια καὶ τέλος. 13α φυλλάδ. 197, σελ. 117.)

—οοο—

Λοκίμιον ἱστορικὸν περὶ τῆς Ῥωσικῆς νομοθεσίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιο-
τάτων ἄχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ὑπὸ Δημητρίου Σταφ. Μου-
ρακορδάτου, Δόκτορος τῆς Νομικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων, μέ-
λους τῆς ἐπὶ τῆς συντάξεως τοῦ ἀτακτοῦ κώδικος ἐπιτροπῆς
καὶ πρώην ἐν Ἀθήναις δικαστοῦ. Ἀθήνησι τόποις Π. Α. Σακελ-
λαρίου 1857.

—οοο—

§ Β.

Δημόσιον τῆς Ῥωσσίας δίκαιον.

Τὸ Νορμανδικὸν φύλον εἶναι κυρίως τοῦ τιμαριω-
τικοῦ συστήματος ὁ γενέτης ἐν Εὐρώπῃ· ὅθεν καὶ
μετὰ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Ῥουρίκου εἰσῆλασεν καὶ
καθιδρύθη ἐν Ῥωσίᾳ, ἐνθα καὶ ἐπὶ τοῖς καθ'
ἡμᾶς χρόνοις διαρκέστερα ἢ κατὰ τὴν λοιπὴν Εὐ-
ρώπην σώζονται ἱχνη, ὡς θέλει καταδειχθῇ ἐκ
τῶν ἑξῆς.

Κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ Ῥωσσοσλαβικοῦ Κράτους
οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Ῥουρίκου καὶ ὑπ' αὐτὸν καταστα-
θέντες τιμαριῶται ἄρχοντες εἶχον μέρος εἰς τὰ τῆς
πολιτείας, οἷονεῖ τινες συνηγεμόνες τῇ βασιλεῖ ὄντες.